

ΕΤΟΣ 62οv

12 Ιανουαρίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 2 (3163)

Η ΖΩΓΟΝΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΙΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Στό σημερινό Εὐαγγέλιο «πληροῦται», ἐκπληρώνεται αὐτό τό ὁποῖο προεῖπε ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὅτι ὁ Χριστός θά ἀπευθυνόταν καί σ' αὐτούς πού ἔμεναν στά ὄρια τῶν φυλῶν Ζαβουλών καί Νεφθαλείμ, πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό, περιοχή πού τήν ὀνομάζει «Γαλιθαία τῶν ἐθνῶν», ἐπειδή ἐκεῖ ζοῦσαν πολλοί ἐθνικοί καί εἰδωλολάτρες. Ἦταν, θά λέγαμε μέ τά σημερινά δεδομένα μία «πολυπολιτισμική» περιοχή. Πράγματι, μέ τό πού ἄκουσε γιά τή φυλάκιση ἀπό τόν Ἀντίπα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστῆ, ὁ Χριστός ἀναχώρησε γιά τή Γαλιθαία, ἐγκαταλείποντας ὁμως μετά ἀπό λίγο τή Ναζαρέτ.

Γιατί ἐγκατέλειψε τή Ναζαρέτ; Στή Ναζαρέτ κατοικοῦσαν Ἰουδαῖοι. Οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν νά βλέπουν τόν Θεό κατ' ἀποκλειστικότητα. Σάν κάποιον πού τοὺς διάλεξε ἀπ' ὅλα τά ἔθνη, τοὺς κατέστησε «ἐκλεκτό του λαό». Πίστευαν ὅτι μέ τό πού ἐπιλέχθηκαν καί μόνο σώθηκαν, ὅπως κι ἂν ἐννοοῦσαν αὐτή τή σωτηρία. Λησμόνησαν ὅτι αὐτοῖ ἐπρεπε νά γίνουν ἡ αἰτία νά μάθουν καί τά ἄλλα ἔθνη τόν ἀληθινό Θεό. Αὐτό τοὺς τόνιζαν συχνά καί οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γι' αὐτό καί ἐπεφταν στή δυσμένειά τους. Σίγουρα λοιπόν ἕνα τέτοιο κήρυγμα πού «παγκοσμιοποιοῦσε» τόν Θεό, δέν θ' ἄρесе στήν ἀκοή τους. Ὁ Χριστός λοιπόν τοὺς ἐγκαταλείπει καί πορεύεται στά μέρη πέρα ἀπό τόν Ἰορδάνη ποταμό.

Ὁ Θεός εἶναι ἕνας γιά ὅλους

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή γιατί κι ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες πολλές φορές γινόμαστε διαπρύσιοι κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τήν οἰκουμένη, ἀλλά μέ μία νοοτροπία «ἐκλεκτῶν», ὅτι δηλαδή τάχατες διαφέρουμε ἀπό τοὺς ἄλλους λαούς. Θεωροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας νέο περιούσιο λαό, τόν ὁποῖο κατά κάποιο τρόπο ὑποχρεοῦται ὁ Θεός νά σώσει. Εἶναι σημαντικό νά προσέξει κανεῖς ὅτι εἰδικά αὐτοῖ οἱ κύκλοι ἐλάχιστη ἢ μηδενική σχέση ἔχουν μέ τήν Ἐκκλησία μας,

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. δ' 12-17)

Ἡ ἀρχή τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρετ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλεὶμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλεὶμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκοτεινῷ εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθήμενοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῶσαι, καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

τά σωστικά μυστήριά της, τή μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἐχουν μετατρέψει τὴν πίστη σ' ἓνα ἰδεολόγημα πού ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐθνικὴ τους μεγαλομανία. Ὁ Χριστὸς ὅμως γίνεται περισσότερο ἀπὸ σαφῆς μέσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Δέν ὑπάρχει πιά Ἰουδαῖος καὶ εἰδωλοπιάτρης, δέν ὑπάρχει δοῦλος καὶ ἐλευθερός, δέν ὑπάρχει ἄνδρας καὶ γυναίκα· ὅλοι σας εἶστε ἓνας, χάρη στὸν Ἰησοῦ Χριστῷ» (Γαλ. 3,28). Ὁ Χριστὸς ἔλαβε σάρκα, κήρυξε, θαυματουργήσε, σταυρώθηκε, ἐτάφη, ἀναστήθηκε γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δέν μπορεῖ νά γίνει αἰσθητὴ σ' ἐμᾶς αὐτὴ Του ἡ ἀγάπη, παρὰ μόνο ἐφόσον ἀρχίζουμε συνειδητὰ νά συγγενεύουμε μαζί Του μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια.

Μετάνοια

Μετάνοια (μετά-νοῦς), σημαίνει ὅτι ἀλλιάζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Δέν πρόκειται γιὰ μιά ψυχοσυναισθηματικὸν τύπου ἐπιφανειακὴ ἀλλοίωση τοῦ ἀνθρώπου, κάποια ἀλλοίωση συναισθημάτων καὶ ψυχολογίας δηλαδή, ἀλλοίωση ἰδεῶν ἢ διαθέσεως, πού ἀκριβῶς ἐπειδὴ κινεῖται σὲ ἐπίπεδο ψυχικὸ, φυσικὸ, δέν διαρκεῖ. Φυλλορροεῖ χωρὶς νά δέσει καρπὸ καὶ ὁ ἀνθρώπος κινεῖται δίχως ἄξονα, ἀσπόνδυλος. Μετάνοια σημαίνει ἀλλοίωση τοῦ τρόπου ζωῆς, ριζικὴ ἀλλοίωση νοστοροπίας σὲ σημεῖο πού ὁ ἀνθρώπος νά διαπιστώνει ὅτι τὰ ἴδια μάτια ἔχει καὶ ἀλλιώτικα βλέπει, τὰ ἴδια αὐτιά ἔχει ἀλλιά ἀλλιώως ἀκούει, τὸ ἴδιο σῶμα ἔχει καὶ ἀλλιώως τὸ χρησιμοποιεῖ καὶ ἀλλιώως κινεῖται, ἀλλιώως μιλάει, ἀλλιώως κατανοεῖ. Εἶναι γιατί ζεῖ τὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν μοί Χριστός» (Γαλ. 2,20). Γίνεται καὶ εἶναι ἐλευθερός τότε ὁ ἀνθρώπος, αὐτὸ πού ὁ γέροντας Ἰωσήφ ὁ Σπηνδαίωτης καὶ Ἰουδαστὴς ὀνομάζει «μυκάνημα τοῦ Θεοῦ».

Εὐαγγέλιο: τὸ βιβλίον μέ τις «ὁδηγίες χρήσεως» τοῦ ἀνθρώπου

Κατανοεῖ τότε ὁ μετανοημένος, συχνά μέσα σὲ πλημμυρίδα δακρῶν, ὅτι ὅσα γράφει τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ ἀφοροῦν ὅλα στὸν ἴδιο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νά ἐπικεντρώνεται δημιουργικὰ στὸν ἑαυτό του προσπαθώντας νά τηρήσει αὐτὰ πού τὸ Εὐαγγέλιο ἐντέλλεται, μὴ τυχόν καὶ ἀλλιώως

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰωάννης συνελήφθη, ἔφυγε εἰς τήν Γαλιλαίαν. Ἐφθασε τήν Ναζαρέτ καί ἤλθε νά κατοικήσῃ εἰς τήν Καπερναοῦμ, ἡ ὁποία ἦτο κοντά εἰς τήν λίμνην εἰς τά σύνορα Ζαβουλών καί Νεφθαλείμ, διὰ νά ἐκπληρωθῆ ἐκεῖνο, πού ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου, «Ἡ χώρα τοῦ Ζαβουλών καί ἡ χώρα τοῦ Νεφθαλείμ, ἡ ὁποία ἐκτείνεται κοντά εἰς τήν θάλασσαν, ἡ γῆ πέραν ἀπό τόν Ἰορδάνην, ἡ Γαλιλαία τῶν ἐθνικῶν, ὁ λαός, πού κάθεται εἰς τό σκοτάδι, εἶδε μεγάλο φῶς καί εἰς ἐκείνους πού κάθονται εἰς τήν χώραν καί τήν σκιάν τοῦ θανάτου, ἀνέτειλε γι' αὐτούς φῶς». Ἀπό τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νά κηρύττῃ καί νά λέγῃ, «Μετανοεῖτε, διότι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

«καησάσει» σάν ἄνθρωπος· καθόλου δέν τόν ἐπηρεάζουν οἱ σκέψεις καί πράξεις τῶν ἄλλων. Ἔχει νά κάνει παρατηρήσεις μόνο στόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Ἀπεναντίας ὅσο αὐστηρότερος εἶναι στόν ἑαυτό του, τόσο ἐπιεικέστερος εἶναι στούς ἄλλους. Τούς δικαιολογεῖ ἀφοῦ, σκέπτεται, ὅτι τοὺς ληΐπει ἡ Χάρις τῆς μετανοίας τήν ὁποία ἔχει ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ πιθανόν νά μή τήν ἐκτιμᾷ κι αὐτή, ὅσο ἴσως θά τήν ἐκτιμοῦσαν οἱ συγκεκριμένοι ἁμαρτωλοί, ἂν τοὺς εἶχε ἀγγίξει· θά ἦταν ὀψωσδήποτε καλυτεροί του. Δέν μένει ἐπομένως χῶρος γιά νά ἀνυψωθοῦν εἰδωλα ἐγωισμοῦ σέ μία μετανοοῦσα καρδιά. Ἔχει μπεῖ σέ μία εὐλογημένη διαδικασία ἀτέλειστης (δίχως τελειωμό) μετάνοιας ὅπου ὅσο τό πένθος βαθαίνει πλόγω τῆς συναίσθησης τῶν ἁμαρτιῶν, τόσο καί ἡ χαρά ἐπίσης βαθαίνει πλόγω τῆς αἴσθησης ὅτι μᾶς ἀνέχεται ὁ Κύριος. Αὐτή ἡ αἴσθησις χαρμολύπης εὐχόμαστε καί προσευχόμαστε νά μᾶς δοθεῖ ἀπό Ἐκεῖνον, ἀγαπητοί ἀδελφοί.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Νέα ἔκδοσις ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία

ΜΙΚΡΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ἢ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἰδιαίτερα χρήσιμη θά ἀποδειχθεῖ ἡ παροῦσα ἔκδοσις στούς ἱερεῖς μας γιά τήν τέλεση τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καί Ἀκοιουθιῶν. Τό πρακτικό σχῆμα, 12x16,5 ἐκατ., τά εὐανάγνωστα τυπογραφικά στοιχεῖα, ἡ δίχρωμη ἐκτύπωση, ἡ ποιότητα χάρτου, καί ἡ χρυσόδετη βιβλιοδεσία τό καθιστοῦν ἀπαραίτητο σέ κάθε κληρικό.

12 Ἰανουαρίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ.

Ταυανῆς μάρτυρος († 226), Εὐθασίας, Μερτίου μαρτύρων († 305).

Ἦχος: δ' – Ἐωθινόν: Ζ' – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ' 7-13 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. δ' 12-17.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Ἰανουαρίου, ΙΒ' Λουκά.

Ἀπόστολος: Κολοσ. γ' 4-11. – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ' 12-19.

Νέα έκδοση από τήν Ἀποστολική Διακονία

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί

**Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - Κριταί καί Ρούθ - Α΄ Βασιλειῶν
- Β΄ Βασιλειῶν (Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)**

**ὑπό Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.**

→ Κυκλοφορήθηκε καί ὁ ἕνατος τόμος: Β΄ Βασιλειῶν

→ Ἡ ἔκδοση τῆς σειρᾶς συνεχίζεται

Τό βιβλίον Β΄ Βασιλειῶν εἶναι τό δέκατο κατά σειρά βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στήν Ἑβραϊκή Παλαιά Διαθήκη ὀνομάζεται Β΄ Σαμουὴλ καί παλαιά ἀποτελοῦσε μαζί μέ τό Α΄ Σαμουὴλ ἓνα ἐνιαῖον βιβλίον. Τά δύο δέ αὐτά βιβλία ἀποτελοῦσαν ἓνα ἐνιαῖον ἔργο μαζί μέ τά ἄλλα δύο βιβλία πού ἀκολουθοῦν, τά Γ΄ καί Δ΄ Βασιλειῶν, τά ὅποια στήν Ἑβραϊκή Βίβλο ὀνομάζονται Α΄ καί Β΄ Βασιλέων. Τό βιβλίον Β΄ Βασιλειῶν, μᾶς διηγῆται τά γεγονότα τῆς βασιλείας τοῦ Δαυίδ.

Τό Β΄ Βασιλειῶν, ὅπως ἄλλωστε καί τά ἄλλα τρία βιβλία πού φέρουν τό ἴδιο ὄνομα, εἶναι ἓνα θεολογικό-ἱστορικό βιβλίον. Ὁ ἱερός συγγραφεὺς τοῦ ἐξιστορεῖ τά γεγονότα τῆς βασιλείας τοῦ Δαυίδ, τά ὅποια ἀξιολογεῖ βάσει τῆς θεολογικῆς του θεωρήσεως γιά τήν ἱστορία. Ὁ Δαυίδ, σέ ἀντίθεση μέ τόν Σαοὺλ καί τήν οἰκογένειά του, πορεύεται στήν ζωὴ του σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου καί γι' αὐτό ὁ οἶκος του εὐλογεῖται καί δίνεται σ' αὐτόν ὑπόσχεση αἰώνιας βασιλείας. Γίνεται ὁ Δαυίδ ἔτσι ὑπόδειγμα πολιτικοῦ ἡγέτου, σύμφωνα μέ τήν πολιτική ἀντίληψη τῶν προφητικῶν κύκλων, καί ἡ βασιλεία του εἶναι λαμπρή. Ὅταν ὅμως ἀργότερα ὑποπίπτει σέ σοβαρό παράπτωμα, σέ μοιχεία καί φόνο (κεφ. 11), ὁ Κύριος προλέγει σ' αὐτόν κακά μεταξύ τῶν ἀπογόνων του (κεφ. 12).

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότριας - Λειτουργίας - Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr